

resta de l'estat, fins al punt que, si no s'hi posa fre, segur que estarem comproment el futur del país i la viabilitat de la mateixa autonomia. Un altre tret determinant és la necessitat d'una suficiència de recursos, la qual cosa representa que s'ha de dotar les comunitats autònomes d'un volum de recursos d'acord amb les seves necessitats.

Per últim, és important fer un pas endavant en la gestió tributària. Si les comuni-

tats autònomes es financen majoritàriament per mitjà dels impostos que paguen els ciutadans, és lògic considerar que els governs autònoms han d'intervenir directament en el procés de gestió dels tributs. És per això que reclamem el traspàs de l'Agència Tributària, o com a pitjor solució una participació real en la seva gestió. En fi, el que estem intentant transmetre és que el nou model de finançament ha de garantir el futur i la viabilitat de l'estat

de les autonomies. Esperem que el qui en té la màxima responsabilitat ho entengui. Altrament, és clar que haurem de buscar nous camins que no comprometin el futur de la societat catalana.

Directora del "Programa per l'estudi i reforma del finançament autònom". Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya

PER LA SOBIRANIA FISCAL DE CATALUNYA

Josep Huguet

Ja fa més de set anys, l'any 1993, que la gent d'ERC, en solitari, vam endegar una campanya amb la intenció de fer una mica de pedagogia del que significava el dèficit fiscal a Catalunya. Estàvem sols. Vam arribar a concentrar al parc de la Ciutadella prop de 50.000 persones per demanar el pacte fiscal per a Catalunya i vam recórrer tots els racons de Catalunya, però estàvem sols. Ni el president de la Generalitat admetia que hi hagués cap problema. Deia que tot anava bé, que el model de finançament era bo. I els que ara són a l'oposició de l'estat espanyol i al govern de la Generalitat, els socialistes, negaven que hi hagués cap problema perquè en aquell moment ells n'eren els responsables.

Alguna cosa ha canviat, però. El deute acumulat de la Generalitat (dos bilions) i les revoltes socials o protestes en diversos sectors (peatges, pagesia, ensenyament, recerca...), per reclamar una administració i unes polítiques avançades d'àmbit europeu, han posat sobre la taula la injustícia i la insuficiència de l'actual model de finançament. Per això, des de fa un parell d'anys, els líders de CiU reconeixen que el model anterior és nefast i els socialistes, ara que estan a l'oposició, diuen que cal millorar el finançament. Sense solucionar la qüestió del dèficit fiscal a Catalunya, es podria posar en perill la seva competitivitat en el marc

europeu, la cohesió social i el benestar social de la ciutadania, especialment de la més humil, reconeixent-ho ara, alguns en veu alta i d'altres en veu baixa.

El primitiu estudi de Martí Parellada i el contemporani de Guillem López Casanovas i Esther Martínez, i l'opinió de socialdemòcrates com Ros Hombravella o dels anomenats *minesotos*, Mas Colell i Sala Martín, han posat sobre la taula uns números totalment incontestables. Tan incontestables que un home vinculat al partit dels socialistes com Antoni Castells ha hagut de reconèixer el bilió i mig de dèficit fiscal. Per tant, hem fet un pas endavant. Estem d'acord en els números. Però ara el pas següent hauria de ser saber quina és la solució.

La balança fiscal de Catalunya amb Espanya és confiscadora.

Quan parlem de balança fiscal, entenem que és la diferència entre el que es paga d'impostos per un costat i el que se'n retorna des d'un punt de vista de recursos públics. Concretament, prop del 23% d'impostos surten de Catalunya, essent com som el 16% de la població de l'estat i el 19% de la riquesa. Per tant, tenim una pressió fiscal superior a la riquesa que creem. Això ja comença a fer mala olor. Què passa? Com actuen les delegacions d'Hisenda, aquí? Quan mirem el que rebem, si ho sumem tot, els catalans percebem aproximadament entre el 12% i el 14% de l'ingrés públic

regionalitzable, i hi ha una part de despesa pública que no es regionalitza i que de fet va a parar en gran part a Madrid. Així doncs, paguem més del que ens pertocaria per la riquesa que creem. Rebem molt menys del que ens correspondria per la població que som. I aquest gran diferencial acumulat al llarg de vint anys de democràcia i estat de les autonomies té conseqüències nefastes, perquè representa rebre, sistemàticament, menys recursos públics, i per tant, tenir menys capacitat de disposar d'hospitals que estiguin al dia, escoles modernes, carreteres que no siguin de peatge, etc. Això vol dir que aquest bilió cinc-cents mil milions de pessetes que se'n van a Madrid (estimats per al 2000) i que no tornen, signifiquen aproximadament 250.000 pessetes per persona i any, o sigui que, a una família d'una mitjana de quatre persones a Catalunya, l'estat li pren 1.000.000 de pessetes anuals.

Si Catalunya disposés d'aquests recursos, es podrien proveir millor els hospitals, o construir escoles (no els barracots que tenim ara), construir carreteres que no siguin de peatge, etc. Això, projectat per d'aquí a cinc anys dona 9 bilions que permetrien dedicar uns 2 bilions a estructures viàries, 2 bilions a infraestructures culturals i educatives, 1,5 bilions a sanitat, 1 bilió a equilibri territorial, món rural i medi natural; i encara en sobriarien per rescatar els pe-

atges en cinc anys (2 bilions) i rebaixar impostos. Seguint un model de concert econòmic similar al basc, en cinc anys ens posaríem a nivell europeu. De la riquesa que nosaltres creem en un any, el 9% se'n va i no torna, és a dir, que la desena part del PIB, que és un total d'un bilió i mig de pessetes, no se'ns retorna.

I les paradoxes encara s'agreugen molt més si pensem en Europa i ho comparem amb Holanda i Alemanya. El nivell de solidaritat és molt diferent. Aquests països només paguen un 0,6% de solidaritat i encara ho volen rebaixar. Pel que fa a Europa, Catalunya també és deficitària. Catalunya, a escala europea, és una regió, o una nacionalitat (en termes europeus), que es troba al nivell de la mitjana de riquesa. Per tant, el nostre nivell de riquesa és relativa. No som rics, però el fet d'estar situats en el marc d'un estat, que és l'espanyol, que és més pobre econòmicament, produeix l'efecte pervers que la part que Espanya lliura a Europa és la part que paga Catalunya, de manera que nosaltres, amb els nostres impostos, contribuïm amb la quarta part dels ingressos que Espanya paga a Europa. I Espanya té superàvit fiscal a Europa, però el que rep no va a parar en la mateixa proporció a Catalunya. El famós model català és un contramodel, el patró d'aquesta regió rica, entre cometes, dins d'un estat pobre. Nosaltres estem aportant de mitjana a Europa el 0,4% del nostre PIB aproximadament, poc menys del que hi aporta Alemanya, la gran potència, i molt més del que hi aporten Dinamarca, Luxem-

burg, Bèlgica, que no hi aporten res i que en canvi sí que reben.

La proposta d'ERC: avui, complir l'Estatut; demà, el concert cooperatiu. La nostra proposta és tenir un model com el basc. Ara és el moment de trencar el model generalista i obrir unes vies de solució com les basques. Els impostos, els recaptem nosaltres, els governem nosaltres i fins i tot decidim quins.

“De la riquesa que nosaltres creem en un any, el 9% se'n va i no torna, és a dir, que un total d'un bilió i mig no se'ns retorna.”

En un acte de responsabilitat, ERC ha renunciat, de moment, a reclamar la totalitat del concert econòmic i a partir de les conclusions de la Comissió d'estudi sobre finançament de la passada legislatura ratificades pel Parlament fa poc temps, i reclama per al període 2002-2006 un pacte fiscal amb: traspàs d'una ampla cistella d'impostos, dins de la qual no poden faltar els especials i un tram de l'IVA; compliment de l'Estatut d'Autonomia: relació bilateral estat-

Generalitat, i recepció de la mitjana entre població (16%) i esforç fiscal (23%); disminució en un terç del dèficit fiscal (500.000 milions de pessetes).

En el següent període, 2007-2011: establiment de la quota de despeses de l'estat i caixa federal de cooperació, on Catalunya aporti una quarta part del dèficit fiscal actual. Catalunya recuperaria 1,1 bilions més. La cooperació es faria a través del cofinançament amb les comunitats autònomes receptors. És a dir, no gestionada per Madrid, que és on s'alimenta el *clientelisme* i la burocràcia. A la recta final, a partir del 2012, el concert econòmic cooperatiu permetria a Catalunya ser solidària el doble que els estats rics europeus en relació amb l'Europa pobra, amb una aportació de l'1,2% del PIB català.

Estem a punt d'entrar en uns mesos cabdals per a la negociació del nou model de finançament. Els dubtes, les covardies i el sucursalisme de moltes forces polítiques catalanes no auguren res de bo; a no ser que, per una vegada i emulant la capacitat mobilitzadora en contra del transvasament a Aragó, els sindicats i les patronals tinguin la responsabilitat de cridar unitàriament el poble de Catalunya a mobilitzar-se massivament a favor d'un finançament just i en contra del transvasament fiscal. Sense els nostres impostos, Catalunya no podrà fer ni política social ni política de suport a l'economia productiva. És l'hora de la veritat.

Diputat portaveu i vice-secretari general d'ERC

Roma y la municipalización de las Baleares
Enrique García Ríaza/M. Luisa Sánchez León

Aquesta obra analitza el procés de municipalització de les Illes Balears sota el domini romà. L'estudi es vertebrava entorn de la diversitat estatutària inicial de les ciutats de l'arxipèlag, centres de rang privilegiat i comunitats pelegrines.

UIB
"2000 i UIB", 2

Ombres de marjal
Pere Bonnin

Aquesta és la història d'un home que es debat entre dos mons –simbolitzats per dues dones– que l'atreuen inexorablement: el de l'esperit i el de la matèria, el de la fantasia i el de la realitat. Dos mons, que de vegades s'entrellacen i es confonen, creant un ambient misteriós i ple de màgia.

Editorial Moll
"Tomir", 45

Assetjament sexual i violència de gènere
E. Bosch/V. A. Ferrer

L'any 1996 va entrar en vigor el nou Codi Penal espanyol, que per primera vegada tipifica el delictes d'assetjament sexual. Aquesta novetat va incitar les professores Esperança Bosch i Victòria A. Ferrer a reflexionar sobre aquest concepte des d'un vessant psicològic i social.

Documenta
"Menjants", 34

